

den i Borgerlig Straffelovs § 52 fastsatte 3 Maaneders Frist tages Hensyn dertil. Udpantning vil i et saadant Tilfælde som Regel være uden praktisk Betydning, og Afsoning af Forvandlingsstraffen vil, for saa vidt det drejer sig om en Mand, der er til første Uddannelse, kunne udsættes af de militære Myndigheder til efter denne Uddannelses Afslutning, § 26, Stk. 2. Endelig bør i denne Forbindelse nævnes § 27, hvorefter der kan anvendes Bøde i Stedet for Kvarterarrest eller en mindre Straf af Vagtarrest i de Tilfælde, hvor nogen, der ikke forretter Militærtjeneste, altsaa f. Eks. en hjemsendt menig eller en hjemkommanderet Reservebefalingsmand, skal straffes for Overtrædelse af Militær Straffelov.

Embeds- og Bestillingsfortabelse er overensstemmende med Borgerlig Straffelov ikke optaget blandt Straffene. Det har ikke været uden Betænkelighed fra visse Sider i Udvalget, idet det maa erkendes, at en Række Tilfælde af Overtrædelser af Militær Straffelov begaaet af en Befalingsmand naturligt finder deres Afgørelse, ved at den paa-gældende mister sin Stilling, hvilket paa den anden Side meget ofte maa erkendes at være en tilstrækkelig Reaktion.

I B. S. § 87 indeholdes vel en Regel, der i nogen Grad muliggør, at Tabet af Stilling kan træde i Stedet for Straf. Reglen lyder: „Naar nogen i Henhold til § 79 frakendes de deromhandlede Rettigheder, kan Straffen nedsættes og, hvis den ikke vilde have oversteget Hæfte, bortfalde.“ Til Hæfte svarer Vagtarrest, og saa snart Straffen skønnes at ville have oversteget denne Strafart, kan Straffen altsaa ikke ved Dom bortfalde. Imidlertid maa det erkendes, at Vagtarrest efter Udkastet er den Straf, der hyppigst vil være at anvende paa Befalingsmænd, og da den ved de grovere Forseelser kan anvendes i indtil 6 Maaneder, dækker Reglen i B. S. § 87 alligevel mange — formentlig langt de fleste — Tilfælde, og i andre maa man da klare sig med Tiltalefrafald i Forbindelse med administrativ Afsked eller i Nødsfald Benaadning, ganske paa samme Maade, som man maa gøre det i Tilfælde, hvor samtidig Anvendelse af Straf og Afskedigelse af en civil Tjenestemand vilde virke urimelig haardt.

Tilbage staar Spørgsmaalet om *Livsstraf*.

Loven af 1881 hjemler Livsstraf i en lang Række Tilfælde. Foruden den almindelige Hjemmel, der i § 60 gives bl. a. den højstkommanderende i belejret Fæstning til at paabyde Livsstraf bl. a. for Rømning, grov Ulydighed, Plyndring, ulovlig Omgang med Fjenden og andre grove, for Krigsforetagenderne farlige Forbrydelser, findes denne Straf fastsat absolut eller alternativt i en lang Række af Paragraffer i speciel Del, nemlig §§ 64, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 74, 87, 88, 100, 103, 104, 108, 113, 114, 115, 116, 125, 142, 175, 186, 187, 189 og 192. De fleste af disse Bestemmelser drejer sig ganske vist om Krigsforhold, men dette gælder langt fra dem alle, saaledes ikke § 114, forsætligt Drab af foresat, det eneste Tilfælde i hvilket Kommissionen af 1913 foreslaar Bevarelsen af denne Straf som absolut lovbestemt Straf.

Udvalget har været fuldt enigt om, at Livsstraf i Fredstid bør afskaffes ogsaa paa den danske militære Strafferets Omraade, som det ved Borgerlig Straffelov er sket for dennes Omraade. Derimod har man ment, at det under Krigsforhold ikke vilde være muligt at undvære denne sidste og strengeste Straffetrusel.

Saavidt Udvalget bekendt er denne Straf ej heller afskaffet i nogen fremmed Straffelov for Krigsmagten selv i de Lande, hvor ellers denne Straf er afskaffet saasom i Norge og Sverige. Udvalget har — uden videre Held — søgt Oplysning om, hvor-